

La Reina Cassandra i la poció màgica

de Marta Grau Gatell

Versió per a 20 personatges

A partir de 10 anys

PERSONATGES

CARLES
IRINA
ARI
JOAN
MARIA
RICARD
ADRIÀ

ARIELBRUIXA
ASLAN..... BRUIXOT
ENDORA..... BRUIXA
SALEM.....BRUIXOT
CORVO BRUIXOT

SIBIL·LA..... PRINCESA
CASSANDRA REINA

CASPER FANTASMA
AGNÈS FANTASMA
KURSE FANTASMA
DELICA..... FANTASMA
AXAR..... FANTASMA

SINOPSI

L'Ari i els seus amics es reuneixen a les golfes dels avis d'aquesta. Estan avorrits perquè l'únic que els interessa és jugar a futbol i allí no poden. Tafanejant per les golfes troben un llibre molt antic. De sobte han d'amagar-se dintre d'un armari i llavors... Oh, sorpresa! El llibre desapareix! I els nens ja no són a les golfes sinó al castell de la Reina Cassandra. Llavors se n'adonen que, màgicament, han entrat dintre del llibre. Aquest els hi depararà molts perills i aventures que junts hauran de salvar. La malvada reina i la seva filla la princesa Sibil·la, intentaran capturar-los, però ells, gràcies a la companyia i la solidaritat se'n sortiran.

VESTUARI

NENS: El vestuari dels personatges és simple. Han de portar roba de nens. (Pantalons curts, llargs, malles, pantalons pirates, faldilles, vestits... i camisetes de colors o estampats divertits.) Els nens no poden utilitzar el color negre o blanc, perquè ja ho faran els altres personatges.

La REINA i la Princesa SIBIL·LA: hauran de portar vestits adients a una reina i a una princesa de contes.

BRUIXOTS i BRUIXES: porten una túnica negra i un barret de bruixot. El nen/a que faci d'ARIEL portarà una bossa creuada al cos on durà el llibre d'encanteris. Sabates negres.

FANTASMES: portaran un llençol blanc doblegat per la meitat amb un forat pel cap, i cosit pels laterals, deixant dos forats per les mans. Si es vol poden portar antifàços blancs, però sempre ha de quedar la boca sense tapar, per a poder sentir bé les veus dels actors. Sabates blanques.

ESCENOGRAFIA

A l'escenari, hi haurà caixes, algunes cadires, trastos i llibres amuntegats, simulant les golfes d'una casa. A la part dreta de l'escenari, des de la visió del director o dels espectadors, es veurà la porta d'un armari.

Quan els nens apareixen al regne de la Reina CASSANDRA es taparan els objectes de l'escenari amb teles d'un color neutre obtenint diferents volums. Un dels volums ha de quedar centrat perquè serà on s'amagaran diversos personatges al llarg de l'obra.

MÚSICA

Hi haurà cinc músiques. Una per a cada grup de personatges, de tal manera que quan el nen escolti la música, l'associarà al personatge corresponent. Les músiques sempre entren suaument i desapareixen de la mateixa manera, a no ser que s'especifiqui el contrari.

Nens/es: Música alegre.

Bruixots/es: Música de misteri.

Reina i Princesa: Música de por.

Fantasmes: Música de tensió.

Música de salutació: Música festiva.

*Les entrades i sortides dels actors es faran per la dreta o l'esquerra del públic o del director.

*La quantitat d'actors que surten a l'obra és relativa, ja que podem reduir el nombre de nens, fantasmes i bruixots, o també podem incrementar el nombre d'aquests personatges. Que siguin nens o nenes els que representen els personatges també es pot variar, canviant simplement el nom.

ESCENA 1

(A l'escenari hi haurà caixes, algunes cadires, trastos i llibres amuntegats, simulant les golfes d'una casa. Aquestes golfes són a la casa dels avis de l'ARI. Al costat dret, hi haurà una porta simulant la porta d'un armari)

(Sonarà una música –alegre– mentre entren a l'escenari per l'esquerra el CARLES, la SÒNIA, el JOAN, i l'ARI. S'asseuen a terra al davant de l'escenari. Estan avorrits i badallen i estiren els braços. Les músiques entraran a poc a poc i desapareixeran també a poc a poc quan els actors es col·loquin en el lloc que els hi pertoca. Això, sempre que entri la música, sigui l'escena que sigui)

CARLES: Nois, que us sembla si juguem a alguna cosa?

SÒNIA: *(Badallant)* Sí, sí... jo estic avorrint-me molt.

JOAN: I jo.

CARLES: *(Com si pensés i li vingués al cap una gran idea)* I... per què no fem alguna cosa... sorprenent?

JOAN: Sorprenent? Sorprenent? Però, tu creus que les coses sorprenents es poden fer així com així?

CARLES: Només hem de desitjar-ho.

JOAN: *(Amb un to de burla)* Ahhhhhh... és clar... hem de desitjar-ho. Sembles fava, “tio”.

CARLES: *(Una mica enfadat)* Escolta, fes el favor de no insultar-me, que jo, a tu no t'he dit res.

SÒNIA: Si heu de discutir com sempre, jo me'n vaig cap a casa.

ARI: És veritat! No comenceu!

(Entra a l'escenari per l'esquerra la MARIA i s'apropa a on es troben els nois i s'asseu al seu costat)

MARIA: Hola, nois! Fa molt que heu arribat?

TOTS: Hola, Maria.

SÒNIA: *(Amb cara de fàstic)* El temps just per avorrir-nos.

ARI: I perquè el Carles i el Joan comencin a discutir...

MARIA: I ara ja hi som tots?

ARI: No, que va. Falten, com sempre, la Irina, el Ricard i l'Adrià. Tu has vist alguna vegada que no arribin tard?

TOTS: Ha, ha, ha, ha... *(Riuen amb ganes)*

CARLES: Maria, estàvem dient que podríem fer alguna cosa... sorprenent...

JOAN: Estàs sonat...

CARLES: *(Enfadat)* Deixa'm en pau!

JOAN: *(Fent burla)* Les coses sorprenents només passen a les pel·lícules, carallot!

(Entren a l'escenari, per l'esquerra, corrent i discutint, la IRINA, el RICARD i l'ADRIÀ. Ensopeguen amb la MARIA que està d'esquena a ells i que no els veu vindre i cauen a terra però ràpidament s'aixequen, i es queden al costat dels altres nens, que estan asseguts, amb gest i cara d'enfadats)

IRINA: Aiiiiii, però què feies al mig?

ADRIÀ: Mira per on vas!

RICARD: Ens podíem haver fet mal!

MARIA: Al mig? Que miri? Vosaltres sou els que heu entrat corrents sense mirar.

JOAN: Escolteu guapos, fa més d'una hora que estem esperant.

SÒNIA: És mentida, no fa tant!

IRINA: Au, pensem alguna cosa per fer. Que si no ens avorrirem.

JOAN: Però, tindràs barra! Arribes tard i encara vens amb exigències?

RICARD: Ari, m'agradaria saber per què ens has fet venir aquí?

ADRIÀ: A mi també.

IRINA: I a mi.

RICARD: Ara podríem estar jugant al futbol.

IRINA: *(Fent el gest de marxar)* Anem a jugar, va!

ADRIÀ: Caganer l'últim. *(S'aixeca)*

ARI: Mira que sou pesats. És que no sabeu fer res més que jugar a futbol!

ADRIÀ: Els altres jocs són molt avorrits!

(La SÒNIA s'aixeca i comença a tafanejar per les caixes)

IRINA: Sí, són molt avorrits. *(Fent cara de sorpresa i mirant els nens que segueixen asseguts a terra)* És que no voleu jugar a futbol?

NENS: *(Carles, Joan, Ari i Maria)* No.

RICARD: *(Amb cara d'al·lucinat)* De veritat que no voleu jugar a futbol?

ARI: Ara no tinc ganes, sempre estem jugant a futbol!

IRINA: I si no juguem a futbol, què vols que fem?

RICARD: Uf, segur que ens avorrirem.

(La IRINA i l'ADRIÀ tornen a seure fent mala cara)

ARI: No. Mireu, us he fet vindre aquí, perquè els meus avis tenen moltes coses guardades a les golfes i segur que podem trobar algun tresor o alguna cosa interessant.

(La SÒNIA, que estava tafanejant, es gira amb un llibre molt gros a les mans)

SÒNIA: Té raó, mireu el que he trobat entre aquestes caixes.

(S'apropa als nens amb el llibre a les mans i s'asseu al mig del grup)

MARIA: Ostres, té pinta de ser molt vell.

CARLES: Uauuu... us imagineu que fos un llibre màgic?

JOAN: Has d'estar sempre dient ximpleries?

CARLES: *(Aixecant-se i encarant-se amb el Joan)* Què vols dir, que sóc un ximple?

JOAN: Doncs mira, sí!

ARI: *(Molt enfadada)* Si torneu a discutir us faré fora.

(La SÒNIA obre el llibre i tots se la queden mirant, asseguts fent un semicercle)

RICARD: I de què va? És interessant?

ADRIÀ: Si és interessant,... segur que és de futbol!

RICARD: Quins equips surten?

IRINA: *(Se'ls mira fixament)* Realment esteu una mica pesats amb el futbol.

SÒNIA: *(Exasperada)* No és de futbol! Es titula “La Reina Cassandra i la Poció màgica”... i... alguna cosa més que no es pot llegir, perquè està pràcticament esborrat de tan vell com és.

JOAN: I els llibres, per saber si són interessants, s’han de llegir.

CARLES: Mira, el setciències ja ha parlat.

JOAN: Tu te l’estàs buscant.

ARI: Els dos us l’esteu buscant com no pareu ara mateix.

IRINA: *(Que comença a sentir curiositat)* Comença a llegir, em sembla que m’agradarà.

ADRIÀ: *(Amb resignació)* Si no hi ha més remei! Però jo crec que ho passàriem millor jugant al futbol!

RICARD: Jo també.

(La SÒNIA comença a llegir amb veu de misteri, mentre els altres l’escolten)

SÒNIA: “En un temps molt llunyà, hi havia un país que estava governat per la reina Cassandra. La reina era molt presumida i no suportava envellir. Aquesta tenia una filla, la princesa Sibil·la, que era igualeta que la seva mare. Eren egoistes, dèspotes i despietades i farien el que fos per aconseguir l’eterna joventut...”

(El so del timbre de la porta interromp la lectura de la SÒNIA i dona un ensurt a tots els nens, que estaven concentrats en la lectura. La IRINA, de cop es fica les mans a la boca)

IRINA: Ui!, Se m’havia oblidat, li he dit a un amic meu, que podia vindre a les golfes amb nosaltres.

TOTS: Què???

JOAN: Però, què has fet?

MARIA: No pot vindre ningú a les nostres reunions. Tenim un pacte!

CARLES: Doncs li dius que no som aquí i que no cal que vingui.

(Torna a sonar el timbre de la porta)

IRINA: Però és que ja és aquí... I segur que ens ha sentit.

RICARD: I ara què fem?

ARI: Hem d'amagar-nos.

CARLES: Molt bona idea llesta, però a on ens amaguem vuit persones.

ARI: No ho sé, no ho sé...

(Tots busquen nerviosament per l'habitació on amagar-se)

ARI: *(Cridant)* Ràpid, veniu aquí. Amaguem-nos a dintre de l'armari.

IRINA: Sí, molt bona idea. Correu, correu, que ja està pujant.

SÒNIA: I què faig amb el llibre?

CARLES: Agafa'!

(Entren corrents a dintre de l'armari que és al costat dret de l'escenari, al mateix temps que es torna a sentir el timbre de la porta)

ESCENA 2

(Es produeix un silenci, i després entra una música -música com de misteri- al mateix temps que per l'esquerra de l'escenari entren els bruixots i les bruixes rumiant entre ells amb cares de preocupació. Els bruixots es col·locaran al davant de l'escenari, mentrestant els actors que fan de fantasmes, vestits de negre, entraran per la dreta de l'escenari i taparan els objectes que hi ha a l'escenari amb teles i sortiran per l'esquerra de l'escenari)

ARIEL: Fa temps que no sabem res de la reina.

ASLAN: No tardarà en demanar-nos alguna cosa.

ENDORA: Em preocupa que no digui res.

SALEM: Quan no diu res, sempre és molt perillós!

CORVO: *(Amb to de burla)* No em diguis que ara et fa por la reina.

SALEM: Ara i sempre m'ha fet por!

ENDORA: A tu també t'hauria de fer por la reina.

ASLAN: Quan vol, pot ser molt perillosa.

CORVO: Jo no tinc por a res! *(Fent el fatxenda)* Jo també puc ser molt perillós!

(Entra la princesa SIBIL·LA per l'esquerra de l'escenari)

SIBIL·LA: *(Cridant)* Bruixots!

BRUIXOTS: *(Espantats)* Ai, ai, aiiiiiii...

ASLAN: *(Amb veu tremolosa)* Què passa, formosa princesa?

SIBIL·LA: Necessito més poció de la joventut. M'acaben de sortir unes arrugues al voltant dels ulls. *(Molt desesperada)* I la reina també vol més poció.

ARIEL: Però majestat, ja sabeu que necessitem gent jove per a fer-la.

ENDORA: I precisament aquí ja no queda cap jove.

SIBIL·LA: Doncs busqueu-los!

CORVO: Hem utilitzat tots el joves que hi havia al castell. Ja no podem fer més poció.

(Entra, per l'esquerra de l'escenari, caminant ràpid, la Reina CASSANDRA)

REINA: *(Molt enfadada)* Acabo de sentir que no podeu fer més poció de la joventut?

ARIEL: Així és majestat.

REINA: *(Sense cridar i molt lentament, remarcant molt les paraules)* Ja sabeu que puc ser molt cruel, quan no es compleixen les meves ordres.

ASLAN: *(Amb veu tremolosa)* Majestat, ja hem convertit en fantasmes tots el joves. No en queda ni un!

ENDORA: Sí majestat, no queda cap persona jove en el castell.

REINA: Mireu bruijots, ja podeu fer el que sigui, però, VULL LA POCIÓ DE LA JOVENTUT DEMÀ MATEIX. Si no... *(Deixa un silenci i se'ls mira a tots lentament)* tots vosaltres sereu història! Entesos?

SIBIL·LA: Molt ben dit mare. *(Aplaudeix, com una nena malcriada)* Jo no puc continuar tenint aquestes arrugues. Tu les veus, veritat, mare? *(Li ensenya la cara)*

REINA: *(Esgarrifada)* Si filleta meva. És horrorós. Sembla que tinguis 200 anys.

SIBIL·LA: *(Ploriqueja)* Aiiii..., mare, no diguis això, que em posaré malalta d'angoixa.

REINA: No filleta, no et posis malalta. Anem, que ens banyarem amb llet de burra. Així, la nostra pell serà fina i blanca.

SIBIL·LA: Sí mare, anem.

(Surten per l'esquerra de l'escenari la reina i la princesa)

SALEM: Són dolentes, dolentíssimes.

CORVO: Maleïda sigui l'hora en què vàrem inventar la poció de la joventut.

ENDORA: Des de llavors aquest castell s'ha tornat trist i fosc.

ASLAN: Teniu raó, però hem d'aconseguir joves per a fer més poció de la joventut, o serem nosaltres els que desapareixerem del castell.

ARIEL: *(Amb sorpresa)* Escolteu! No sentiu veus?

(Tots els bruixots paren l'orella i escolten)

ENDORA: Jo no sento res.

ASLAN: Jo sí que sento alguna cosa.

CORVO: Doncs amaguem-nos a veure què és.

*(S'amaguen darrere d'un dels embalums tapats amb una tela.
-Música alegre- Entren els nens per la dreta de l'escenari)*

ESCENA 3

(Els nens entren a poc a poc i observant sorpresos el que veuen. Ja no són a les golfes sinó que es troben en un espai desconegut. La SÒNIA entra mirant-se les mans i buscant al seu voltant el llibre que li ha desaparegut.)

CARLES: *(Amb un posat de fatxenda i amb un to triomfal)* Què, Joan...? Encara penses que les coses sorprenents només passen a les pel·lícules? Gamarús!!

JOAN: *(Fregant-se els ulls)* Aquí segur que hi ha truc. Algú ens està fent una broma.

ADRIÀ: És veritat! Això ha de tenir alguna explicació.

IRINA: Quina explicació vols que tingui? Això és cosa de bruixes. I a mi no em fa molta gràcia ser aquí.

MARIA: Això sembla un castell. I per cert, un castell molt brut.

RICARD: A veure nois... *(Reflexionant)* pensem què ha passat. Ha sonat el timbre... i tots hem corregut a amagar-nos a l'armari.

JOAN: Ha estat idea de l'Ari, això d'amagar-nos a l'armari.

ARI: Que vols dir que jo he tingut la culpa?

JOAN: Doncs mira, sí. Si no ens haguéssim amagat a l'armari, això no hauria passat.

ARI: Si tornes a dir això, te'n recordaràs.

JOAN: A sí? Quina por!

MARIA: Nois, no discutiu. Ara no ens hem d'enfadar.

SÒNIA: *(La SÒNIA ha estat callada tota l'estona, rasant-se el cap i mirant-se les mans buides)* Nois...

MARIA: Hem d'estar units si volem descobrir què ha passat i on som.

SÒNIA: Nois... *(una mica més fort que la primera vegada)*

CARLES: Jo proposo que investiguem pel castell. A veure si trobem alguna persona que ens pugui explicar on som.

RICARD: D'acord. Però, hem d'anar tots junts. No ens podem separar. No sabem el que podem trobar.

SÒNIA: *(Aquesta vegada cridant de tal manera que els seus companys se la queden mirant estranyats)* Nois!!

ARI: I ara què t'agafa?

ADRIÀ: T'has fet mal?

SÒNIA: No, no m'he fet mal. Mireu, *(Els hi ensenya les mans buides)* no tinc el llibre!

ARI: Ja l'has perdut! *(enfadada)* Potser tenia molt de valor i ara em caurà el pèl. *(Parla molt ràpid, quasi sense respirar)* Quan els meus avis ho sàpiguen em castigaran de per vida, ells estimen molt tots els seus llibres...

SÒNIA: Vols callar i escoltar!

(L'ARI calla de cop i se la queda mirant amb la boca oberta)

SÒNIA: Quan hem entrat a l'armari, he sentit una escalfor a la mà i en mirar el llibre he vist que començava a moure's i s'ha fet tan gran com l'armari. Que no us heu adonat de res?

NOIS: No.

RICARD: *(Pensant)* Ara que ho dius, jo he notat com una mica de mareig. Però ha sigut molt poquet.

IRINA: És veritat, jo també.

NOIS: *(Comencen a parlar tots al mateix temps. Cada u vol dir la seva i fan un gran xivarri)*

ADRIÀ: Un moment! Feu el favor de callar tots!

(Tots callen de cop)

ADRIÀ: Estàs dient que el llibre ens ha portat fins aquest castell?

SÒNIA: Quina altra explicació hi trobes.

ADRIÀ: Us esteu quedant amb nosaltres? Per això no volíeu anar a jugar a futbol, veritat?

RICARD: Ja ho he dit jo, ens ho passaríem millor jugant al futbol.

IRINA: Si torno a sentir parlar de futbol, seré jo qui us doni una coça al cul.

SÒNIA: Doncs pel que es veu, ara, estem dintre de la història.

ARI: I el problema és que no sabem de què va el llibre.

CARLES: Problema? Això és una passada! Estem tenint una aventura!

JOAN: Mentre no ens passi res...

CARLES: Ja està el cagat.

ARI: No torneu a començar, que ara no estem per romanços.

MARIA: I ara què fem?

CARLES: Investigar.

IRINA: I qui va el primer? (*Amb por*) Perquè jo no penso obrir la marxa. A mi aquest castell, masmorres o el que sigui això, em dona molta por.

ADRIÀ: A mi també. Sembla que això ha de estar ple de bitxos. Potser trobem calaveres i serps.

IRINA: (*Tremolant*) Calla, calla, que tinc por!

CARLES: Por? però si això pot ser molt divertit!

ARI: És veritat! Fa una estona dèieu que us avorrieu. I ara que tenim una aventura, teniu por?

MARIA: Sí... però volíem passar-ho bé d'una manera més... normal.

JOAN: Mireu, per què no anem per aquest passadís a veure què trobem?

(Van sortint els nens per la dreta de l'escenari)

MARIA: (*La MARIA s'ha quedat embadalida mirant al seu voltant*)
Eh...! Feu el favor d'esperar-me... (*Surt corrents darrere els nens*)

ESCENA 4

(Entra música de misteri. Els bruixots/es surten de darrere l'embalum on estaven amagats fregant-se les mans i rient)

ARIEL: Això es diu tenir sort!

ASLAN: Gent jove!

ENDORA: I són molts! Sortirà molta poció de la joventut.

SALEM: Anem darrere. No els perdem de vista.

CORVO: La reina es posarà molt contenta i ens deixarà tranquils una temporada.

(Surten per la dreta. Entra la música de tensió al mateix temps que els fantasmes entren per l'esquerra)

AGNÈS: Estic cansada de donar sempre voltes pel castell.

CASPER: D'ençà que som fantasmes que no podem fer res.

KURSE: Sí, és molt avorrit això de ser fantasma.

DELICA: Jo vull tornar a ser com era abans...

AXAR: *(Amb veu ploranera)* Això és impossible, els bruixots ens van prendre la joventut. Mai tornarem a ser com abans.

AGNÈS: *(Enfadada)* La culpa la tenen la reina i la princesa que són molt dolentes. Si elles no haguessin obligat als bruixots, ells no haurien fet res.

KURSE: Això que dius és veritat! Abans els bruixots mai havien fet res dolent. Però quan van arribar la Reina Cassandra i la seva filla els van atemorir i els van obligar a fer la maleïda poció.

CASPER: La reina és tan egoista i presumida que no vol envellir.

AGNÈS: I la princesa no suporta veure que té una petita arrugueteta a la cara. *(Amb to burleta)*

DELICA: Estan boges. Es pensen que amb la poció de la joventut són guapes.

AXAR: *(Rient)* Però, la poció no fa miracles!

KURSE: Són lletges amb poció i sense poció.

TOTS: Ha, ha, ha, ha....

CASPER: Són lletges perquè el seu cor és lleig.

AGNÈS: Seguim el recorregut pel castell.

(Surten els fantasmes per la dreta de l'escenari al mateix temps que per l'esquerra entren la reina i la princesa amb la música de por de la Reina CASSANDRA)

ESCENA 5

SIBIL·LA: Mare, hem de pensar en alguna cosa. No podem seguir així. Els bruixots fa temps que no elaboren la poció de la joventut. I jo cada vegada tinc més arrugues a la cara!!! (*Desesperada*)

REINA: (*Molt enfadada*) Sí. Aquests bruixots m'estan desafiant en no fer-me cas.

SIBIL·LA: No pots deixar que es burlin de la teva autoritat, mare. Fes alguna cosa! Cada dia la meva cara s'arruga més i més... i més... i d'aquí no res semblaré una vella. Oh, això serà horrorós! Semblaré una pansa tota arrugada! (*Horroritzada*)

REINA: Calma filleta, calma. Això no passarà. No consentiré que la meva bellesa desaparegui. La meva bellesa no pot desaparèixer!!!

SIBIL·LA: I la meva tampoc, mare.

REINA: És clar que no, filleta. Però, jo soc la reina! I la reina sempre ha de ser la més bella! M'has entès? La MÉS bella!

(*Entren per la dreta de l'escenari els bruixots ARIEL i ASLAN*)

ARIEL: Majes... majes... majestat...

REINA: Què vols tu ara?

ARIEL: Jo, jo, jo, jo... voldria...

REINA: (*Burlant-se d'ARIEL*) Sembles una gallina. Co, co, co, co... (*de la burla passa a enfadar-se i crida*) Parla d'una vegada o la meva ira acabarà amb tu.

ASLAN: (*Intentant ficar pau*) Majestat, el que vol dir-vos és que han arribat uns nois al castell. I això vol dir que podrem continuar fent la poció de la joventut.

SIBIL·LA: (*Saltant i picant de mans*) Ole, ole, ole!!! Tornaran a desaparèixer les meves arrugues.

REINA: I què feu aquí que no els heu detingut? Porteu-los immediatament davant de la meva presència!

ASLAN: De seguida majestat.

(L'ASLAN i l'ARIEL surten corrents per la dreta de l'escenari)

SIBIL·LA: *(Contenta i picant de mans de nou)* Que bé mare!

REINA: Filla meva, he de parlar amb tu. *(Com si parlés amb un nen petit)* La imatge d'una reina és molt important. Tu ja ho saps. *(La princesa SIBIL·LA afirma amb el cap)* He de tindre poció de la joventut molt de temps.

SIBIL·LA: Sí, mare.

REINA: I si la comparteixo amb tu, em durarà menys temps.

SIBIL·LA: *(Amb desconfiança)* Que vols dir alguna cosa, mare?

REINA: Sí, que aquesta poció serà només per a mi! *(La princesa SIBIL·LA pica amb els peus a terra, encreua els braços i fa morros)* Filleta, tu ja ets molt guapa. No necessites poció de la joventut.

SIBIL·LA: Mare, això no m'ho pots fer.

REINA: I tant que sí.

SIBIL·LA: Mare, ets cruel.

REINA: Soc la reina!

(Entren els bruixots per la dreta de l'escenari empentant la SÒNIA, la MARIA, el CARLES, el JOAN i l'ADRIÀ i els deixen en mig de l'escenari entre ells i la Reina i la princesa)

ARIEL: Aquí els teniu, majestat.

ASLAN: Ens ha costat molt agafar-los.

ENDORA: Sí, corrien com bojos. Als altres no hem pogut agafar-los...

REINA: Com? S'han escapat alguns?

SALEM: Doncs... sí, majestat. Ha estat impossible agafar-los a tots.

REINA: Quants? Quants han escapat? Sou uns inútils!

CORVO: La meitat, més o menys.

REINA: La meitat? A partir d'ara, menjareu la meitat, tots vosaltres.

BRUIXOTS: Però majestat... *(ploriquejant)*

REINA: Ni però, ni res. Menjareu la meitat fins que no em porteu els altres nens.

(La Reina surt per l'esquerra de l'escenari seguida de la princesa, que va enfadada)

ARIEL: *(Es gira enfadada cap a CORVO)* Ha estat culpa teva, que no has corregut.

CORVO: És que tinc mal a l'esquena i no puc córrer.

KURSE: Doncs, t'hauries de quedar tu sense menjar.

CORVO: Escolteu, que vosaltres tampoc heu corregut gaire, que diguem.

CARLES: *(Tremolant)* Què voleu de nosaltres?

JOAN: *(Tremolant)* Què ens voleu fer?

SÒNIA: *(Plorant)* Deixeu que marxem, si us plau...

MARIA: *(Tremolant)* Sí, sí, no li direm a la reina que ens heu deixat marxar.

ADRIÀ: Això no pot estar passant de veritat. Ha de ser un malson.

SALEM: Això no és un malson. Sou al palau de la reina Cassandra i la seva filla Sibil·la.

MARIA: I per què ens heu fet presoners?

CORVO: La reina Cassandra i la seva filla ens obliguen a fabricar poció de la joventut per a elles.

CARLES: I què hi tenim a veure nosaltres?

ARIEL: Sense vosaltres no la podem fabricar.

CARLES: I per què?

ADRIÀ: Això, per què?

SÒNIA: Aiiii..., jo de vosaltres no preguntaria.

MARIA: Em sembla que nosaltres som... els ingredients que necessiten.

ASLAN: Exacte! Us necessitem a vosaltres per fer la poció.

MARIA: *(Una mica enfadada)* Què passa, és que no hi ha més nens o què?

ENDORA: Això mateix! Ja no queden nens en el castell. Tots s'han convertit ja en fantasmes.

SÒNIA: En fan...fan...fantasmes? Té alguna cosa a veure la poció, i que s'hagin convertit en fantasmes?

CORVO: Tota! Quan acabem amb vosaltres, també sereu fantasmes.

JOAN: *(Cridant i ficant-se al davant dels seus amics)* No! No podreu amb nosaltres. Som més. *(Mira als seus companys, que se l'han quedat mirant bocabadats)* Amics, hem de lluitar. Vendrem cara la nostra llibertat! Si els hi plantem cara, guanyarem. Vinga, vinga va...

(ENDORA toca el Joan i aquest es converteix en pedra)

ARIEL: Però, què has fet?

ENDORA: És que m'estava posant molt nerviosa.

ASLAN: Ara haurem de perdre temps en desfer l'encanteri.

CORVO: I... precisament el que no ens sobra és temps.

SALEM: Deixem-lo aquí. Després ja vindrem per ell. Agafem els nens i anem a buscar els altres.

SÒNIA: *(Plorant)* Joan? Joan? Ai, què t'han fet?

MARIA: *(Suplicant)* Però no el podem deixar aquí d'aquesta manera.

SALEM: *(Amb un to de burla)* No patiu, que no marxarà corrents. Ha, ha, ha, ha...

(Surten els bruixots amb els nens per l'esquerra de l'escenari. Per la dreta entren el RICARD, la IRINA i l'ARI, que han estat escoltant)

ESCENA 6

ARI: Ostres, quina passada! Ens volen per a fer poció de la joventut!
Això sí que és una aventura.

RICARD: Jo, jo no vull una aventura com aquesta. Mira com ha quedat el pobre Joan.

IRINA: Per què no busquem l'armari i entrem a dintre? Potser tornem a les golfes.

ARI: I sereu capaços d'abandonar els altres? Sou uns covards i mal amics!

RICARD: Potser tens raó...

ARI: I tant que tinc raó! Primer hauríem de mirar d'ajudar el Joan

IRINA: Però, què podem fer nosaltres tres sols?

(Els nens es queden parats pensant. Els fantasmes entren per la dreta de l'escenari amb la música de tensió)

AGNÈS: *(Amb veu forta i decidida i es treu ràpidament la música)*
No esteu sols. Nosaltres us ajudarem.

IRINA: *(En sentir la veu es gira i s'espanta en veure els fantasmes)*
Aiiii... uns fantasmes!

RICARD: *(Molt espantat i intentant amagar-se darrere de l'Ari)*
Què voleu de nosaltres? Marxeu!

KURSE: No us volem fer mal. De veritat.

ARI: *(Sense estar gaire convençuda els hi diu als seus amics)* Per què no els escoltem?

(Els fantasmes s'apropen a poc a poc als nens mentre parlen)

CASPER: Nosaltres, abans de ser fantasmes, érem nens que vivíem al castell.

DELICA: Però la malvada reina Cassandra no vol envellir i per això va obligar els bruixots a fer la poció de la joventut.

AXAR: Aquell dia va començar la nostra desgràcia!

KURSE: Sí, maleït dia.

AGNÈS: Nosaltres sols no podem vèncer la reina i la seva filla, però, amb la vostra ajuda sí.

ARI: I com podem ajudar nosaltres?

CASPER: Hauríeu de prendre-li a un dels bruixots el seu barret i el llibre que porta a sobre.

RICARD: (*Burlant-se*) Au va! I què més? Anem després a prendre el cafè amb la reina?

IRINA: A mi això no em sembla bona idea... i... no teniu un altre pla una miqueta diferent? Vaja, que no tingui res a veure amb els bruixots.

ARI: (*Decidida*) Deixeu de ploriquejar ja, caguetes! I tant que ho farem! Per què és necessari el barret i el llibre del bruixot?

DELICA: Perquè en el seu barret hi ha la seva màgia.

AXAR: I al llibre, els encanteris.

RICARD: Ostres, si és així, després ens emportem el barret i serem els amos de l'escola!

ARI: No diguis ximpleries. I ara què fem amb el Joan?

CASPER: No podeu fer res sense el barret i el llibre d'un dels bruixots.

AGNÈS: Quan tingueu el llibre busqueu els encanteris necessaris per salvar el vostre amic i vèncer els bruixots.

KURSE: Nosaltres marxem, no ens poden veure o sospitaran alguna cosa.

(Surten els fantasmes per la dreta de l'escenari)

IRINA: I ara què?

RICARD: Mireu, quina cara se li ha quedat al Joan. Sembla que hagi vist un fantasma! Ha, ha, ha, ha, ha...

ARI: No siguis ximplet. Hem de pensar en com li agafarem el barret al bruixot. No podem deixar els nostres amics en el seu poder.

IRINA: Doncs, a mi no se m'acut res. En l'únic en què puc pensar és en sortir corrents d'aquí.

(Els tres amics rumien mentre caminen per l'escenari, al fons el Joan està quiet convertit en estàtua)

RICARD: *(RICARD es para i rasant-se el cap diu)* L'únic que se m'acut és fer venir un sol bruixot fins aquí.

IRINA: *(Amb to de burla)* Oh... com no havia pensat això abans? *(Enfadada)* Com si fos tan fàcil! Anem a buscar un bruixot i li diem: Hola, bon dia, podries vindre a desembruixar el nostre amic? Au va!

ARI: Estic pensant que un de nosaltres podria sortir al seu pas i fer que el segueixi, i els altres esperem aquí i li prenem el barret.

RICARD: No està mal pensat. Som tres. Jo crec que entre tots podem amb un sol bruixot.

IRINA: De veritat? I qui és el guapo que va a buscar el bruixot?

(L'ARI i el RICARD es queden mirant la IRINA)

IRINA: No!! Ni tan sols ho penseu! No ho faré!

ARI: Irina, només has de deixar-te veure i vindre fins aquí. Nosaltres l'estarem esperant i l'agafarem. És fàcil.

IRINA: Fàcil per a tu! Et dic que no ho faré!

RICARD: Doncs, no ho facis. Marxem i que es quedin aquí! Ja s'ho faran!

IRINA: No... no diguis això.

RICARD: Doncs...?

IRINA: Està bé, ho faré!

RICARD: No esperava menys de tu, Irina.

IRINA: El que no entenc és perquè he de ser jo qui vagi a buscar el bruixot?

RICARD: Ara, no podem perdre el temps discutint!

IRINA: Noooo, és clar, com vaig jo a buscar-lo, no discutim res!

(La IRINA surt remugant per l'esquerra de l'escenari)

ARI: No sé si hem fet bé de deixar-la anar tota sola.

RICARD: I tant!

ARI: Ara, hauríem d'amagar-nos i esperar que vingui el bruixot.

(S'amaguen darrere d'un dels embalums. Només es veu el JOAN, convertit en estàtua a l'escenari. Es deixa una estoneta de silenci que queda trencat per la veu del RICARD)

ESCENA 7

RICARD: Ari...

ARI: Què vols?

RICARD: Hem d'esperar molt?

ARI: No ho sé. Calla!

(Esperen una estona en silenci)

RICARD: Ari...

ARI: Què?

RICARD: Tarda molt i m'estic posant nerviós.

ARI: Tu sí que m'estàs ficant nerviosa a mi! Calla! No vull sentir-te més!

(Esperen una estona en silenci)

RICARD: Ari?

ARI: Calla!

(Entra corrents la Irina per l'esquerra de l'escenari)

IRINA: Aiii, ai, ai... que em persegueix! *(Mira al seu voltant)* Però, on sou?

(Entra corrent l'ARIEL per l'esquerra de l'escenari)

ARIEL: Ja et tinc! Pensaves que podries escapar? Ha, ha, ha...

(L'ARI i el RICARD surten de darrere de l'embalum i agafen el barret de la bruixota)

ARIEL: *(Posant-se les mans al cap)* Ah! Què passa? On és el meu barret?

ARI: Ara és nostre! Ara ja no tens cap poder!

RICARD: Sí, sí... síiiiiiiii!

IRINA: He passat molta por. Creia que havíeu marxat i m'havíeu deixat sola.

ARI: Això no ho faríem mai, que som amics. Ara ja tenim el barret i podem ajudar els altres.

RICARD: *(Li dona un copet a l'espatlla de l'ARI)* Ari, t'oblides del llibre.

ARI: És cert, però *(S'encara amb l'ARIEL arremangant-se els braços i amb actitud amenaçant)* la nostra amiga ens el donarà, si no vol que li fem molt... molt de mal!!

ARIEL: No sereu capaços!

ARI: Que no? Agafeu-la!

(La IRINA i el RICARD l'agafen dels braços)

ARIEL: No, no... deixeu-me! Us donaré el llibre.

ARI: Això està millor.

(ARIEL treu el llibre de dins d'una bossa que porta penjada i els el dona)

RICARD: *(Agafa el llibre)* Ara sí que som poderosos.

IRINA: Ari, m'has espantat a mi també. Semblava que anessis a fer-li mal de veritat.

(Els tres miren el llibre i, mentrestant, l'ARIEL surt corrents per l'esquerra de l'escenari)

IRINA: Aquí! Ha de ser aquest!

ARI: A veure... "Autatse sares on ut ara"

(Tots miren el JOAN)

RICARD: No passa res.

IRINA: Aquí diu que s'ha de repetir tres vegades.

TOTS: “Autatse sares on ut ara, Autatse sares on ut ara, Autatse sares on ut ara”

(El Joan comença a tremolar i al final es mou)

JOAN: Uf, ja era hora! Heu tardat molt. Ai!, em fa mal tot el cos.

RICARD: Com que ja era hora? Escolta, guapo, que ens hem jugat el coll per tu, eh!

JOAN: És veritat, gràcies. On són tots els altres.

ARI: Estan en poder dels bruixots.

JOAN: Doncs a què esperem, hem d'alliberar-los.

IRINA: No és tan fàcil, ara els bruixots ja sabran que tenim el barret i el llibre i estaran preparats.

ARI: La Irina té raó. Hem de pensar bé el que farem.

JOAN: *(Parant l'orella perquè ha sentit alguna cosa)* No podem pensar gaire, sento sorolls. Segur que són els bruixots que tornen.

RICARD: Què fem?

IRINA: Joan, col·loca't fent l'estàtua, com si seguissis embruixat.

(El JOAN fa l'estàtua i els altres s'amaguen al darrere l'embalum. Es posa la música de misteri. Entren els Bruixots ARIEL, SALEM i CORVO amb en CARLES, la SÒNIA, la MARIA i l'ADRIÀ)

ESCENA 8

ARIEL: Eren aquí.

CORVO: Doncs ara no hi ha ningú.

ARIEL: *(Dissimulant i fent-se la valenta)* Deuen haver marxat corrents... Ha, ha, ha... cagats de por!

SALEM: Molta por no crec que tinguin si t'han pres el barret i el llibre...

ARIEL: És que... estava... dormint i no m'he adonat.

(Entren ASLAN i ENDORA amb una olla)

MARIA: *(En veure l'olla comença a tremolar)* Aiiii... porten una olla!

SÒNIA: I ens bulliran, com si fóssim patates!

CARLES: Jo, jo soc massa gran! No hi cabré!

ADRIÀ: I jo no vull acabar com si fos una sopa!

ASLAN: Calleu i deixeu de ploriquejar!

ENDORA: Anem per feina, que ja hem perdut massa temps.

ARIEL: Tardarem una mica més, que jo no tinc el meu barret.

(Entra la música del misteri mentre els bruixots es col·loquen davant de l'olla, agafats de les mans i d'esquena al JOAN i als embalums. L'ARI, la IRINA, el RICARD i el JOAN, davant la sorpresa dels seus amics avancen a poc a poc mentre es situen al darrere dels bruixots. Els nens per darrere els hi donen un cop al cap i tots els bruixots cauen a terra)

NENS: *(Tots salten d'alegria i s'abracen entre ells)* Visca, visca!

SÒNIA: Quina por que he passat.

MARIA: Marxem de pressa d'aquí.

ARI: No podem deixar-los així, sense més. Quan es despertin tornaran a fer maleses.

RICARD: És igual, nosaltres ja serem molt lluny d'aquí.

JOAN: Els hem de lligar, així no es podran moure.

ADRIÀ: I després què?

CARLES: Després els fem que s'encenen a dintre de l'olla i encenem el foc!

ARI: Que vols comportar-te igual que ells?

IRINA: *(La IRINA ha estat fullejant el llibre dels bruixots)* Aquí, en el llibre, crec que hi ha un encanteri per convertir els bruixots en persones normals. Diu que ens hem de posar al seu voltant i repetir les paraules de l'encanteri.

CARLES: Au, donem-nos pressa, no sigui que es despertin.

(Tots els nens es posen al voltant dels bruixots que són a terra)

IRINA: Ste on aj toxiurb...

TOTS: Ste on aj toxiurb

(Tots miren els bruixots, que no es mouen)

MARIA: I això és tot?

IRINA: Sí, ja no hi posa res més.

(Els bruixots comencen a moure's al mateix temps que els nens fan una pinya al darrere seu amb molta por)

TOTS: Aiiii...

(Els bruixots es freguen els ulls, es toquen el cap i amb una veu dolça comencen a parlar)

ARIEL: Ui, quin dia més maco que fa!

ASLAN: Sí, per què no anem, a fer un tomb?

ENDORA: Podríem anar al riu, a pescar.

SALEM: Nooo, que farem mal als peixos. Pobrets! Anem a banyar-nos.

CORVO: Sí, anem a banyar-nos!

(Els bruixots surten per la dreta de l'escenari molt contents)

RICARD: Ha, ha, ha... ha funcionat!

MARIA: Ara, hem de buscar l'armari i marxar d'aquí.

SÒNIA: Jo tinc moltes ganes de tornar a casa. I el primer que digui que vol aventures, se les veurà amb mi!

CARLES: La veritat, ha sigut divertit.

RICARD: Però si estaves cagat de por. Tenies la cara blanca com el paper. Semblaves un fantasma.

ADRIÀ: Anem cap allí, a veure si trobem l'armari.

(Surten els nens per la dreta de l'escenari. S'escolta la música de por i entren la REINA i la SIBIL·LA per l'esquerra de l'escenari)

ESCENA 9

SIBIL·LA: Mare, què passarà ara?

REINA: No ho sé. Els bruixots han marxat i han dit que no tornarien mai més.

SIBIL·LA: Tu ets la reina! Castiga'ls!

REINA: Però si no m'han fet gens de cas quan els he amenaçat...

SIBIL·LA: Jo necessito la poció de la joventut!

REINA: I jo...

SIBIL·LA: No vull tornar-me lletja i arrugada com tu!

REINA: Jo no soc lletja ni arrugada.

SIBIL·LA: Sí, ets lletja, arrugada i vella...

REINA: Que jo soc lletja, arrugada i vella?

SIBIL·LA: Sí, sí i sí.

REINA: I tu, tens la cara plena d'arrugues. Sembles un monstre.

SIBIL·LA: Què?

REINA: Sembles un monstre i... i tens el cul gros!

SIBIL·LA: Ohhhhh... No et vull tornar a veure!

REINA: I jo a tu tampoc!

(La SIBIL·LA surt per l'esquerra de l'escenari enfadada seguida de la REINA. S'escolta la música alegre. Els fantasmes, per l'esquerra, entren vestits de negre i destapen els embalums. Marxen per l'esquerra també. Els nens van apareixent per la dreta de l'escenari estirant-se i badallant)

ESCENA 10

CARLES: Ohhhh... quin mal d'esquena que tinc.

JOAN: Jo també. No cabíem a dintre d'aquell armari.

MARIA: Quina cosa més estranya! Quedar-nos tots adormits al mateix temps.

IRINA: Creieu que el teu amic ja haurà marxat?

SÒNIA: Pobre de tu si no ho ha fet. Mira que dir-li que podia vindre a les nostres reunions!

IRINA: Se'm va escapar. Tampoc passa res, no?

JOAN: *(Rascant-se el cap mentre pensa)* He tingut un somni molt estrany. He somiat que uns bruixots ens volien convertir en una poció de la joventut.

ARI: *(Sorpres)* Jo he somiat una cosa semblant! I uns fantasmes ens ajudaven a vèncer els bruixots.

ADRIÀ: Ostres! Jo també he somiat això.

CARLES: I jo! Jo he somiat que lluitava amb els bruixots i us alliberava a tots.

ARI: Que estrany, jo he somiat que **TU** *(l'assenyala amb el dit)* estaves cagat de por.

TOTS: I nosaltres també. *(Riuen)*

IRINA: *(Amb una veu tremolosa)* Doncs, pot ser que no hagi estat un somni.

SÒNIA: I tant que ha estat un somni! Ha estat un somni col·lectiu.

IRINA: Crec que ens ha passat de veritat.

ADRIÀ: Per què?

IRINA: Mireu.

(Aixeca el braç i els hi ensenya el barret del bruixot)

IRINA: Era a terra, a dins de l'armari.

ADRIÀ: Ostres, llavors ha estat una aventura de veritat.

RICARD: *(Corre cap a la Irina per agafar el barret que aquesta té a les seves mans)* El barret! Ara serem poderosos. Dona-me'l.

IRINA: *(Aparta el braç i amaga el barret darrere seu)* No! Aquest barret s'ha de cremar. Podria caure en mans d'alguna persona dolenta i la història podria tornar a començar.

ADRIÀ: *(Mirant la IRINA)* Us adoneu que ha estat molt divertit llegir aquest llibre?

RICARD: Sí, sí. M'he divertit molt més que jugant al futbol.

IRINA: Ha estat molt més divertit!

JOAN: Tècnicament no l'hem llegit.

MARIA: No, no l'hem llegit. Hem entrat dintre de la història.

SÒNIA: Sí, i a més hem guanyat a la Reina i als Bruixots. *(Molt satisfeta)*

CARLES: Hem canviat el final de la història.

IRINA: A partir d'ara vindrem molt més a llegir els llibres que tenen els teus avis aquí.

ARI: *(Rumiant)* És veritat el que dius Carles, hem canviat el final de la història, i això no sé si és bo o dolent. No sé si canviar el final d'una història que ja està escrita sigui...

(L'ARI calla de cop i tots miren cap al costat esquerre de l'escenari perquè senten veus que estan discutint. Entren per l'esquerra de l'escenari la REINA i la princesa SIBIL·LA. Els nens se les miren amb cara atemorida i en silenci)

REINA: On som? No reconec aquest regne.

SIBIL·LA: Mare... *(Picant de mans i saltant)* potser aquí hi ha poció de la joventut!

(Tots els nens cauen desmaiats a terra i es fa fosc. Uns segons de silenci i entra una música per a la salutació dels actors)

TELÓ

